

αγροίκισα... τὰ στραβά μου μάτια δὲ βλέπουσι... μὰ ἔχω αὐτιά...

Ὁ Γιερέας : Κάλλιο νὰ βούλωνε τὸ στόμα σου ἢ μαύρη πλάκα !

Ἡ γριὰ : Ὑ... Ὑ... καὶ νὰ μὲ κάψῃ ἡ θεϊκὰ κα-
τάρα... γιόκα μου, λάτρα τοῦ σπιτιοῦ.

Ὁ Γιερέας : Καταχωνιάσου εἴπακα !... (Ἡ Πα-
ρηγόρα μπαίνει στὸ παραγώνι κρατώντας τὸ λυχναρί-
κι ἀκουμπᾷ στὴν κορνίζα τῆς πόρτας γιὰ λίγο τὸ κε-
φάλι, καὶ τηράζει τὴν Γιερέα πού καθεστὰι στὸ σκα-
μνὶ βαστώντας τὸ κεφάλι. Ὑστερὰ ἀπιθώνει στὸ
λυχνιστάκι τὸ λυχναρί, καὶ κάθεται παράμερα.) Ἡ
Γριὰ λέει. Τίνα δὲ μιλάτε ἀποσπεροῦ ;

*

. Ἡ μπόρα ξεθύμανε· ὁ Γιερέας γύ-
ριζε σπῖτι ἀργά. Εἶχε πολλοὺς ἀπαλίστους περπάτας
πραπατώντας φτάνοντας στὸ στρατόνι πού ἐβγα-
νε στὸ σπῖτι τοῦ κοντοστάθηκε, τηράζε δλόγουρά του :

Ὁ Γιερέας : Τί γάρεις παῖδι στὴν παράδεισο;
Θεομπαίχτη ! ἀλούτρη !... Ἔτσι μοῦρεται νὰ χυ-
μῆξω νὰν τὸ πιῶ τὸ αἷμα σὲς... (κ' ἔκαμε λίγα βή-
ματα τρεκλώντας κατὰ τὸ σπῖτι τοῦ· στάθηκε πάλι
ἀκουμπᾷς). Ἀλεθε μῆλε μου ἄλεθε... Ἔτσι
μοῦ γυρίζει ὁ κόσμος (ἔκαμε κύκλο στὸν ἀγέρα μὲ
τὸ χέρι τοῦ) φακλάνα !... Χώ ! χῶ ! (σιγογέλασε
σὰν μέσα του ἔφτασε σιγὰ ὡς τὰ πέτρινα σκαλοπά-
τια· σιγώτερα τώρα). Τί θάρῃσε... τὰ γροικῶ... (Ζυ-
γώνει στὴν πόρτα) καὶ τὸ λυχναρί ἀναμένο... ἡ ἀμ-
πάρα νὰ εἶναι βαλμένη; (ἀμπώχνει σιγὰ τὴν πόρτα)
κλειστά... χῶ... χῶ... μωρὲ κιότης πού εἰμαι... (Τη-
ράζει τώρα ἀπὸ τὴν χαραμάδα). Τί μυροδιὰ... (πίν-
ει τάχα ; σῶς... (Ὁρτώνεται μεμίζε, γροθοβροντᾷ
τὴν πόρτα, καὶ φωνάζει). Παρηγόρα !... Παρηγόρα εἴ-
πα !... Ταφιάσου ντέ... (Ἔρχεται ἡ Παρηγόρα ἀ-
λαφιασμένη κι ἀνοίγει).

Ἡ Παρηγόρα : Τί παραλόγισες, Γιερέα, ἀποσπε-
μοῦ ; Τί σκούζεις ἐταί ; Ὁ γού... .

Ὁ Γιερέας : (Ζυγώνοντας τὴ καὶ πιάνοντας τὴ
ἀπὸ τὸ χέρι δυνατὰ). Τίνα καμώνεσαι ;.. (Τὴν τρα-
βάει κοντὰ στὸ λυχναρί καὶ τὴν τηράζει στὰ μά-
τια ἀπὸ τὴν ἀφίνει ἀμύλητα καὶ κάθεται στὸ
σκαμνί). Πάρθηκα ὁ δόλιος... μὰ... (γυρίζει καὶ τὴν
τηράζει πού στέκει ἀπέναντί του· ὕστερα τηράζει
κατὰ τὰ στρωσίδια· ἀπὸ λέει περιγελαστικά).
Μούλωξε ντέ στὴν ἀντρομίδα σου... (σωπαίνει γιὰ
λίγο, ἀπὸ σὰν γελοχλαίοντας). Ἀλεθε μῆλε μ' ἄ-
λεθε... (σηκώνεται καὶ πάει κοντὰ τῆς τῆς μιλάει

σιγὰ καὶ λυσσασμένα). Μίλα... τί ἀπιδρομή(7) θὰ
πάρω νὰ γκρεμιστῶ στὴ λαγκαδιά... Τὰ μάτια σου
δειλιάζουνε νὰ μὲ τηράνε... τὰ κοράκια τὸ κάρ-
μα(8) σου ὁμηστήκανε...

Τὴ ζυγώνει, τὴν ἀδράχτει, τῆς ἀνοίγει τὸν
κόρφο· κείνη ἀντιστέκεται, κάνει νὰ θηλυκωθῇ τῆς
δαγκάνει τὰ χέρια· κάνει νὰ φωνάζει, τῆς βουλώνει
τὸ στόμα· κείνη παραιτιέται λιγοθύμιστη. Ἡ γριὰ
πασκίζοντας νὰ τοὺς συντύχει, ἀπλώνοντας τὰ χέρια
καὶ ψάχνοντας δῶθε καὶ κείθε). Συρορά μου...
Γιερέα, μὴ καμεις φονικό...

Ὁ Γιερέας : Μαστάρια φτοῦ !... τί βυζαίνουσι;
... τὸ γόνο μου;... τίμιχ μου, γῶ εἰμαι ὁ γονιός;...

Ἡ γριὰ : (τὸν πιάνει) Τὴν ἀπόκαμες... κριματερέ...
(Ὁ Γιερέας τὴν ἀφίνει ἀπὸ λέει λαχανιάζοντας)
Μήλα ἀναπολόγητη... (Τότες σὰν νὰ θυμίζεται κάτι
μπαίνει στὴν ἄλλη κάμαρα· ὕστερα βγαίνει γλή-
γορα βαστώντας κάτι στὴν ἀγκαλιά του. Τρέχει ὅζω
καὶ τὸν ἀκολουθεῖ μιὰ φωνὴ βουβή, σκόρπια στὸν
ἀγέρα).

Ἡ Παρηγόρα : (συνερίζεται τηράζει δλόγουρά
τῆς) Πού εἰμουν ; σέρπω τὸ χῶμα ζωντανή; (περ-
πατᾷ καὶ τηράζει πάντα δλόγουρά τῆς). Τίνα λα-
λαεὶ στὸν ἄνεμο; Γιερέα, εἶναι το παραλοπτό τὸ
σπῖτι μὲς τ' ἀποσπεροῦ; πού κείτεσαι βρέ κόρκα
καὶ τὰ φτερούγια σου μαδᾷ; (ἀκουμαίνεται· σὰν
κάτι νὰ θυμίζεται· πάει τρέχοντας στὴν ἄλλη κά-
μαρα· ζυγώνει μέσα στὸ σκοτάδι τὴν κρεμασμένη
νάκα (9) τοῦ παιδιοῦ). Οὔτε καὶ σὺ, κακὸ μοῖρο, πνὴή
βαστᾷς... καὶ δὲν ἀκῶ τ' ἀνάσασμα σου μοσκοβολιὰ
μου κ' ἔγνοια μου... (Πιθώνει τὰ χέρια τῆς στὴ
νάκα, τὴ βρίσκει ἔδει· ρήχνει στριγγιὰ κραυγὴ καὶ
σωριάζεται κάτω...)

Ὁ Παρηγόρας καθεστὰι στὸ παραγώνι καὶ στη-
λώνει τὰ μάτια του σὰν παρμένος στὸ ταβάνι. Ἡ
Παρηγόρα σαίρνει τὰ μαλλιά τῆς, στὰ στήθια καὶ
κοπανιέται· ἀπὸ τὴν χαραμάδα φαίνεται πού χαρά-
ζει. Τὰ μάγουλα τῆς εἶνε νυχιασμένα. Ἡ Παρηγόρα
— μοιρολογητὰ :

Ἀνοίξε ἡ γῆς καὶ φάνηκε ἡ ἐμπασία τοῦ ἔθνη
χύνει ν' ἡ κόλασι φωτιά κι ἀμπόλα τὸ κορμάκι
τὸ ροδιὸν κι' ἀνήλιαστο τὸ μοσκολιβαμένο.
Ποῦ πᾶς πουλάκι γκαρμιακὸ καὶ ἡ ῥόγα μου σὲ κράζει...

7) Φόρα, ὁρμή.

8) Πτώμα, φορτίμι.

9) Κούνια ἀπὸ πετρί κιωμένη· τὴν κρεμᾷσκει μὲ τὸ
παιδί μέσα, ἢ τὴν φέρνουνε τὴν πλάτη μὲ τὸ παιδί,
στὰ χωράφια καὶ σὲ δρόμους.

Ὁ Γιερέας : Συχώρεση καὶ ἡ κατωγῆς δὲ στρέει.
καὶ τὰ ρουπάκια ἐμπήκανε στὰ σπλάχνα μου... τὰ
νύχια μου λιθώσανε στὸ χῶμα... μπρούμυτα... μὴν ἀ-
κούγεται ἡ φωνή;..

Ἡ Παρηγόρα (ξάφνου ἀνασηκώνεται, χυμᾷ
κατὰ τὸν Γιερέα, τονὲς κουντάει δυνατὰ καὶ λέει).
Σκύλε ! φωτιά πού μᾶς ἔκαψε... τί τόκαμες ; πού
τῶχεις ; τὸ καταχώνιασες ;...

Ὁ Γιερέας : Κεῖδ' στὰ λαχίδια μας(10)... στὸν
τράφο κοντὰ...

Ἡ Παρηγόρα : Ἔρχου... Ἔρχου... ἀδικοβγαλ-
τη... (Ἡ Παρηγόρα πᾶει μπροστὰ κι ὁ Γιερέας ἀκο-
λουθεῖ· κείνη μυρολογεῖ. Τὸ σπλάχνον σου τ' ἀπό-
καμες βρέ κριμενογενάτε, (11) διάκες τὸ καταχώνια-
σες καὶ τὸ πετροσαθάνωσες... Πότε, πότε σταυρα-
τάει κι ἀκουμαίνεται στὸν ἀγέρα.) Σὰν καμπανοβα-
ρέματα, σὰ βουητὸ τοῦ ἀγέρα, σὰν τὴν χαϊδοφονού-
λα τοῦ πού κλαίει καὶ μὲ φωνάζει... χῶσου στὴ γῆς
καὶ γδάρτη νε, συφορικὸ κεφάλι... καὶ κάρφωσε τὰ νύ-
χια σου γιὰ νὰ τὸ ξεχωνιάσεις... (Φτάνουνε στὸ φρύ-
δι τοῦ τράφου· ὁ Γιερέας τὴν ἀμπώχνει ξαφνικὰ μ'
ὁρμή, μανιασμένος, τὴν κατακυρλαεῖ στὴ λαγκαδιά
ἀπὸ τὸ γκρεμὸ, καὶ σκούζει) Στὰ κοράκια, μορμπή!

ΣΠΗΛΙΟΣ ΠΑΣΑΓΙΑΝΝΗΣ

10) Μικρὰ χωράφια.

11) Ἰενιά ἀπὸ ζουρλοῦς.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Ἐντοκοὶ καταθέσεις

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέ-
σεις εἰς τραπεζικὰ γράμματα καὶ εἰς χρυσόν,
ἢτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερεῖν ἀποδοτέας εἰς
ὠρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκεῖς.

Αἱ εἰς χρυσόν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν
πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς δ' ἐγγένος ἢ
κατὰ εἰς χρυσόν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὅψεως (chèque)
ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ὁμολογιούχου.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πλη-
ρώνονται ἐν τῇ Κεντρικῇ Καταστάσει καὶ τῇ αἰ-
τήσει τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς Ὑποκαταστήμασι τῆς
Τράπεζας.

Τόκοι τῶν καταθέσεων.

1	1)	τοῖς	οἱ	κατ' ἔτος	διὰ	καταθέσεις	6	μην.
		»	»	»	»	»	»	1 ἐτ.
2	1)2	»	»	»	»	»	»	2 ἐτ.
3		»	»	»	»	»	»	4 ἐτ.
4		»	»	»	»	»	»	5 ἐτ.

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδον-
ται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικῇ ἢ ἀνώνυμοι.

ΥΨΗΛΗ

Η ΑΡΡΩΣΤΗ ΔΟΥΛΑ *

Τὸ κάτω κάτω θὰ τὴν εἶχε ἀποφασισμένη, για-
τί τώρα νόμιζε πὺς ἔπασκε ἀπὸ φυματίωση νεφρι-
κή. Ἀταβισμός, προγονικὲς κληρονομημένες ἀρρώ-
στιες, τί τὰ θέλεις ; Να, δὲ βλέπεις τὸν ἀδερφό
τῆς : Ἀρχίζε νὰ ῥωτᾷ τὴν Κατινούλα πὺς κι ἀπὸ
τί πέθανε ἡ μάνα τῆς. Κι ὅταν τοῦ ἀποκρίθηκε
πὺς ἀπὸ ἀδυναμία πέθανε, ἀπὸ τὴν πείνα, πὺς ἔ-
λιωσε, τὸ πῆρε ἀμέσως καὶ τοῦτο γιὰ χτικίον. Ἔτυ-
χε κιόλας νὰ μάθῃ πὺς ὁ πατέρας τῆς ἔπινε. Ὁ-
ρίστε ! Τί ἄλλη ἀπόδειξη γυρέβεις ; Ἀλκολισμός,
φυματισμός, τὸ ἴδιο. Τὸ κακὸ μὲν τὸ παιδί. Τὴν λυ-
πήθηκε κιόλας. Δὲν ἤξερε ὁ γιατρός πὺς ὁ γέρος
τῆς στὸ πιότο ὕστερις ἀπὸ τὸ θάνατο τῆς γυ-
ναϊκὸς του. Δὲν ἤξερε τὰ ἱστορικὰ τοῦ Πέτρου μὲ
τὸ δέντρο τοῦ μπαξέ. Δὲν πᾶσκις καὶ μὲ τὸ πα-
ραπάνω νὰ κριβολογήσῃ τὰ καθέκαστα, ὅσο κι ἂν ἔ-

δειχνε ἀκριθὲς στὴς συνταγὲς του. Τί πειράζει; Ἀπὸ
τὴς συνταγῆς τοῦ ἴσου ἴσου μποροῦν νὰ ξεδιακρί-
νῃς μὲ τί συνειδητὴ φρόντιζε γιὰ τὴν Κατινούλα,
ἐκεῖνος πού τὴν πότιζε μὲ γιαιτρικά, ἐνῶ τὴν ἔδρι-
σκε τόσο ἄρρωστη. Ἦ' ἀπὸ ἴσου δὲν τὴν ἔστειλε καὶ
σὲ κανένα νεφρολόγο ἢ φουσκολόγο συνάδερφό του.
Τί φελά ; Καὶ τί νὰ κάμῃ ὁ συνάδερφος ; Ἀχ ! γεν-
νιούνται, πεθαίνουνε οἱ ἄνθρωποι. Τέτοια ἡ μοῖρα
μας. Μπορεῖ καὶ νὰ μὴ θέλουνε πολλὰς ρασαρίες
τάφεντικὰ γιὰ ἓνα δουλικό. Δὲν τοῦ εἶπανε τίποτις.
Ἀλήθεια πού ἀκόμη λιγώτερα τοὺς ἔλεγε ὁ ἴδιος.
Κάθε φορὰ πού ἔρχονταν ἡ Κατινούλα, τὴν κοίτα-
ζε στὸ πρόσωπο, κουνούσε τὸ κεφάλι, τὴν συγνορω-
τοῦσε ἂν ἔβηκε. — «Ὁχι, δὲ βήχω ποτές μου. Μὰ
ὁ κ. Ἀμάρος ἤθελε βήχα, καλὰ καὶ σώνει. Μιὰ μέ-
ρα πού ἀνέβηκε ὡς ἀπάνω λαχανιασμένη, τόντις ἔ-
βηξε τὸ κορίτσι. Τὸ φίνο καὶ γλυκὸ χαμόγελο ἐπαι-
ξε στὰ χεῖλια τοῦ καὶ πάλε. Ἀμέ ; Οὔτε τὸ βήχα
τῆς δὲ γνώριζε ἡ Κατινούλα. Λοιπὸν ἀφτοῦς τῆ δου-
λειᾶς τοῦ. Τῆς παράγγειλε μωρουνολάδο. Ἡ μόνη
τοῦ ἐλπίδα, ἡ θεραπευτικὴ. Τοῦ λόγου τοῦ λοιπόν,
ὅπως ξέρει πιά, ὅπως μπορεῖ.

Μὲ τὰ γιαιτρικά, μὲ τὴν θεραπευτικὴ, μὲ τὸ μου-
ρουνολάδο πού δὲν ἤθελε οὔτε νὰ τὸ δῇ, καὶ μὲ τὸν

(*) Ἡ ἀρχὴ τοῦ στοῦ 228 φύλλο.

λιτική. Λοιπὸν πῆφισαν ὅσα παρακινούσε, καὶ τῶν
Λακωνῶν τοὺς ἀπάντησαν σύφωνα μὲ τὴν γνώμη τοῦ
ἓνα ἓνα ὅπως τὰ ξήγησε καὶ σύνολα πὺς μὲ προ-
σταγὲς δὲ θὰ κάνουν τὸ παραμικρὸ, μὲ δίκη ὅμως
πὺς εἶναι πρὸς τοὺς. Φύγανε λοιπὸν οἱ γερόντοι πίσω καὶ
πιά ἄλλοι δὲ στάλθηκαν κατόπι.

146. Ἀφτὲς λοιπὸν στάθηκαν οἱ ἀμοιβαῖες δυ-
σαρέσκεες καὶ διαφορὲς πρὶν τὸν πόλεμο, ἀρχινών-
τας ἐφτὺς ἀπὸ τὰ Ἐπιδάμνικα τότες καὶ τὰ Κερ-
κυραϊκά. Συγκοινωνοῦσαν ὅμως πάντα στὸ μεταξὺ
καὶ ταξίδεβε ὁ κόσμος χωρὶς κήρυκα στὰ ἀντίθετα
μέρη, μὰ ὅχι καὶ ξένιαστα· γιὰτί ὅλα ἀφτὰ τὰ
περιστατικὰ εἶταν ὁρκοχαλασμός καὶ προλαλιά πο-
λέμου.

ΤΕΛΟΣ

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ